

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UNGDOMSVÄNNEN

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS UNGDOM

Utkommer den 5 och 20 i varje månad.

Pris: På posten kr. 2:50. Lösn. 15 öre.

N:r 13
5 Juli

REDAKTÖR:
BRUNO NYSTRÖM.

Årg. 24
1920.

Vintramparen.

*Vem är han, som kommer i mantel röd
och med krona av gnistrande rubiner?
Se, hans öga lyser som altarglöd,
och hans anlet' som middagssolen skiner;
hans klädnad är som doppad i bockars blod,
som tvagen i de svällande druvors flod.*

*Det är jag, som talar i helig kraft,
det är jag, som är mästare att frälsa.
Jag har trampat druvornas heta saft
till all världens läkedom och hälsa;
allena har jag trampat Guds vinpress tung
— en lidandets och segerns bloddöpte kung.*

*O, vi prisa dig, i din röda dräkt,
i din krona av gnistrande rubiner!
Från all jorden vid, från vart folk, var släkt
och så vidt, som Guds sol i rymden skiner
skall lovsångsbruset tona som havets dån
till dig, du livets Herre, den Högstes Son!*

ANNICA.

Ler eller mästare?

En arkitekt klagade över att av de många, som kommo till honom och begärde, att han skulle teckna planen för dem till ett nytt hus, åtskilliga snart nog läto honom klart förstå, att de själva förut planerat alltsammans. Vad de egentligen önskade var, att han skulle giva sitt erkännande till deras egen plan och rita ut det hela, som de hade det i tankarna.

Är det icke på samma sätt vi ofta vända oss till den store arkitekten, till Gud, med våra önskningsar? Vi bedja om visdom och ledning, men själva ha vi förut bestämt, huru vi önska ha det, och vad vi egentligen bedja om är icke, att *han* skall bestämma för oss vägen, det är fastmer en bön därom, att *han* må erkänna den väg, *vi själva valt*.

»Såsom leret är i krukmakarens hand, så ären ock I i min hand.» Så talar Herren genom profeten. Det är den rätta ställningen att intaga till Kristus, men det är icke mången, som tyckes fatta denna sanning. Vi vilja så gärna utstaka våra egna vägar genom livet. Bättre är det då att med David bedja: »Herre, kungör mig dina vägar, lär mig dina stigar». Och sedan vi bett denna bön, böra vi vänta, till dess att vi klart och tydligt förnimma svar. Men ofta händer det, att detta svar från Gud kommer i form av en orkan, som

nedriver vår egen byggnad och grusar egna grunder samt visar oss en ny väg.

Han är Mästaren, vi äro leret. Herren vill dana ditt liv till ett praktfullt käril, som kan bliva dig själv, din Gud och himlen till heder. Herren ensam har förmåga därtill. Du kan det icke själv. I Guds ord kan du finna exempel på, huru Gud genom sin ledning fört många till ära, och så länge de förblevo leret, gick det dem väl. På så sätt blev David en hjälte, Josef ett exempel på renhet, Daniel på mod, Joas på tidig gudsfruktan och Salomo på underbar vishet. Men några av dessa gjorde sig själva till mästare sedan, och då blevo de till skada och skam i stället för till heder.

Vilken underbar mästare, vilken konstfärdig krukmakare! Han gjorde av Bunyan, svärjaren, en siare; han förvandlade John Newton, den ogudaktige sjömannen, till Newton, den store predikanten i England; han gjorde av publiken Levi evangelisten Matteus; av förföljaren Saul missionären Paulus. *Han är mästaren*. Låt honom omskapa ditt hjärta, dana ditt liv, bestämma över din framtid, uppföra din livsbyggnad, så får du också ett fast evighetshem, en evig fridsäll boning.

(Korsfanan).

O, Herre, förlåt mig.

*O, Herre förlåt, ja förlåt mig du
var gång jag i tanklöshet felat,
var gång jag haft nåd men ej
velat
bekänna och ära ditt heliga namn
och visa på vägen, o Gud, till din
famn.*

*O, Herre förlåt, ja förlåt mig du
var gång jag mot irrblossen jagat,
var gång jag i oförstånd klagat
för sol, som försvunnit, och skugga,
som mött,
var gång jag har frestats på vägen
bli trött.*

*O, Herre förlåt, ja förlåt mig du.
Gjut frid i mitt sorgtyngda hjärta,
förjaga all oro, all smärta.
Jag ber dig, i nåd till ditt hjärta
mig slut,
så kärleksfullt milt, som du gjort
det förut.*

Greta.

Svenska Missionsförbundets Ungdoms tionde årsmöte

hölls i Stockholm onsdagen den 16 juni. Förhandlingarna började klockan 10 f. m. i Auditorium och pågingo till inemot kl. 3 e. m. Omkring 700 ombud från alla delar av vårt land hade mött upp.

Rektor G. Mosesson öppnade årsmötet och hälsade ombuden välkomna. Tal. pekade tillbaka på S. M. U:s ringa begynnelse för tio år sedan. Arbetet och ansvar ha vuxit oerhört sedan dess, ja, de ha vuxit så, att vår egen kraft aldrig skulle räcka till att föra verket till seger. Men ansvaret är icke vårt utan Guds, ty vi hava icke utkorat honom utan han oss, och om vi kämpa, stödda mot korset, skall kraften aldrig svika. Låta vi oss rätt genomträngas av tanken på vårt beroende av Gud, så bli vi befriade från all kraftbetagande oro, och vi kunna fylla den uppgift Gud gav oss, då han utkorade oss: att gå åstad och bära frukt.

Efter avsjungande av en sång valdes till konferensens ordförande rektor G. Mosesson, till vice ordförande distriktsföreståndare E. Kruse och till sekreterare juniorsekreterare A. Wallin.

Rektor Mosesson hälsade därefter missionsföreståndare J. Nyrén välkommen tillbaka från den nästan ett helt år långa inspektionsresa, han företagit till Kina, och missionsföreståndare Nyrén framförde en hjärtevarm hälsning och ett tack från de unga därute. — Seminarielärare Marcus Cheng från Kina, som underhålles av Svenska Missionsförbundets Ungdom, och som därpå hälsades välkommen, svarade med att säga några ord på fullt tydlig, om än något bruten svenska. — Det gläder mig så, att stå här mitt ibland er, sade läraren Cheng med äkta kinesisk vältalighet, att jag icke ens skulle kunna ge uttryck åt min glädje på mitt eget tungomål, mycket mindre på »årans och hjäl-tarnas språk». Särskilt vill jag hälsa er från er egen station Kishui och från de unga vid seminarierna i Kinchow och Hwangchow. Tack, för att I under femton år burit mig på börens armar. Må vi unga i Sverige och Kina bedja för varandra. Låt oss gemensamt prisas Honom, som löst oss från våra synder. Honom vare ära och makt i evigheters evighet.

Efter detta med stort bifall hälsade tal, föreställdes missionssekreterare O. Larsen från Norge, som framförde en hälsning från de unga på andra sidan Kölen, och pastor S. K. Nielsen från Danmark. — En skriftlig hälsning från missionärsparet Wahlqvist, som befinner sig på hemresa från Kina, upplästes.

Ordföranden lämnade nu några medde-

landen: teol. kand. G. Horsner, som kallats till biträdande sekreterare inom S. M. U., men antagit kallelse till bibelinstitutet i Kristinehamn, har begärt och erhållit entledigande från sin aldrig tillträdde befattning inom S. M. U. Vidare meddelades, att missionär S. M. Fredén, som i sju år tjänstgjort inom S. M. U., beslutat sig för att åter utresa till Kina, och att ungdomssekreterare B. Nyström mottagit kallelse att bli lärare på Svenska Missionsförbundets Missionsskola, härtill föranledd även av sin vacklande hälsa. Till sekr. Nyströms efterträdare hade föreslagits juniorsekreterare Arthur Wallin.

Till Hans Majestät Konungen beslöts sända ett hälsningstelegram av följande lydelse: Svenska Missionsförbundets Ungdom samlad till sitt tionde årsmöte sänder Eders Majestät undersätlig lyckönskan nedkallande över konung och land Guds rika välsignelse.

I anslutning till årsberättelsen lämnade därpå sekr. Nyström några meddelanden rörande verksamheten under det gångna året. S. M. U. består för närvarande av 1,111 föreningar. Medlemsantalet har stigit till 56,850. Gåvomedlen till inre missionen uppgå till en summa av 55,423:76, till yttre missionen 17,987:23 och nettobehållningen på förlagsverksamheten är 15,583:66. S. M. U:s studiefond har under året ökat med 21,734:92 kr. och uppgår nu till 27,933:93. I samband härmed framställdes en vädjan att av varje ungdomsförening lämnas en offergåva med dubbelt så många kronor som antalet föreningsmedlemmar. — Antalet juniorföreningar är 391 med 13,611 medlemmar. — Årsmötet beslöt, att kvartalsmöten under nästa år skola hållas i Nybro, Motala, Karlstad och Torsåker. Till offerdag avskildes palmsöndagen. Ett antal av 69 ny-anmälda ungdomsföreningar invaldes.

Följande anslag beviljades:

Till soldatmissionen i Hässleholm	kr. 800:—
Till Fria Kristliga Studentföreningens verksamhet bland studerande ungdom	» 1,000:—
För verksamheten vid Kishui missionsstation	» 10,440:—
För verksamheten vid Madzia missionsstation	» 8,500:—
Till återuppförande av den nedbrunna missionsstationen på Madzia	» 8,000:—
Till understöd åt troende seminarister tillhörande S. M. U.	» 5,000:—

Ett tack från Fria Kristliga Studentföreningen för det av S. M. U. beviljade anslaget till dess verksamhet bland studerande ungdom förelästes därefter. Sekr. Nyström meddelade, att prenumerationspriset på Ungdomsvannen och Junioren på grund av det uppdyrkade priset på papper måste höjas från och med ingången av nästa år. Ett av dir. Mellvig väckt förslag om indragning av Junioren för att på så sätt motarbeta minskningen av prenumeranter på Ungdomsvannen, som det sista året gått med förlust, föranledde en stunds diskussion, som slutade med avslag på förslaget. Vidare lämnades den upplysningen, att vid Hermods korrespondensinstitut 25 % rabatt utverkats för dem, som ta kurser genom S. M. U:s Expeditions förmedling.

Frågan om juniormärke kom även i år upp till behandling, men Ungdomskommitténs förslag, att juniorerna skola få eget märke, avslogs av årsmötet.

Svenska Missionsförbundets ordförande, riksdagsman Sven Bengtsson riktade ett varmt tack till rektor Mosesson, som undanbett sig återval till Ungdomskommittén, för hans tioåriga arbete där. Rektor Mosesson vände sig till de båda avgående sekreterarna Nyström och Fredén med ett hjärtevarmt tack för deras outtröttliga och fruktbarande arbete på en post, som kanske kräver mer än de flesta. Även till sekr. Wallin och till evangelist Roth riktade tal. ett tack för deras arbete under det sist förlutna året.

Till ledamöter i Ungdomskommittén valdes ur Svenska Missionsförbundets styrelse:

Fil. kand. Axel Andersson,
Riksdagsman Sven Bengtsson,
Pastor L. Hallén,
Grosshandlare A. E. Ljung,
Redaktör A. Ohldén.

Ur Svenska Missionsförbundets Ungdom:

Sekreterare Bruno Nyström,
Distriktsföreståndare E. Kruse,
Pastor J. Gustavsson,
Folkskollärarinnan Lilly Thorén,
Folkskollärare G. Bäckström.

I stället för missionärsparet Hammar, som på grund av hälsoskäl avgått ur S. M. U:s tjänst, antogs missionär O. Morfeldt med fru.

Årsmötet beslöt sända en hjärtlig hälsning till S. M. U:s missionärer och till red. Aug. Bohman, som på grund av sjukdom var förhindrad närvara. Högtiden avslöts med sång och bön.

S. M. U:s årshögtid.

S. M. U:s tionde årshögtid hölls på onsdag e. m. i Immanuelskyrkan under stor

tillslutning. Mötet inleddes av rektor Mosesson, som med några ord hälsade deltagarna välkomna. Det är nu tio år, sade tal., sedan vi hade glädjen att bilda S. M. U. Det kändes då, som om ett stort och härligt mål hade nåtts. Men på samma gång kände vi, att vi endast börjat vandringen på en lång och svår väg, ty vi hade mycket motstånd att övervinna. De gamla voro betänksamma. Men allt har gått över förväntan, och nu ha vi kommit till den första milstolpen, då vi få skåda tillbaka på tio års verksamhet.

Sedan fröken Ester Staf sjungit en sång, höll S. M. U:s sekreterare, Bruno Nyström, ett innehållsrikt föredrag över ämnet: En blick tillbaka. Vilja vi få en rätt uppfattning av S. M. U:s utvecklingshistoria, sade tal., måste vi se tillbaka långt bortom de tio åren. Grunden till S. M. U. lades i de stora väckelsetiderna, då ynglinga- och jungfruföreningarna bildades. De arbetade hand i hand med församlingarna, och den handen böra vi aldrig släppa. S. M. U. är framtidens Missionsförbund, och det förpliktar. Ungdomen måste alltid stå bakom och vara redo att träda fram i ledet i stället för dem, som falla.

Aterstoden av föredraget utformade sig till en klar och överskådlig redogörelse för verksamheten under de gångna tio åren. År 1910 räknade S. M. U. 202 föreningar, nu äro de 1,111 och 69 ha under årsmötet beviljats inträde. Av de 56,800 medlemmarna tillhöra 47 procent församlingarna, men det borde vara betydligt fler. Under sista året uppgingo föreningsarnas inkomster till 1,400,000 kr. — Från och med 1914 har S. M. U. upptagit en ny verksamhetsgren, juniorarbetet, som har utvecklats från 64 föreningar med 2,206 medlemmar år 1914 till 391 föreningar med 13,611 medlemmar nu. Till sist gav tal. uttryck åt sitt hopp, att utvecklingen gått ej blott på bredden utan även på djupet, ej blott bestått i större siffror utan även i ökad andlig vinning.

Efter föredraget sjöng manskören Excelsior en av kand. Bernh. Nyrén författad sång till 10-årsminnet. Därefter talade juniorsekreterare Arthur Wallin.

I motsats till den föregående talaren ville sekr. Wallin ge »en blick framåt». För att vårt arbete skall vinna framgång måste vi ställa oss på beprövad och säker mark, men vi måste också ha sinnet öppet och mottagligt för nya initiativ. Gamla och unga måste hjälpas åt, och målet måste vara att föra de unga in i församlingen, där deras arbete väntar dem. Tal. gav en antydning av konturerna för framtidens arbete. Det sociala arbetet får icke försummas, och framför allt måste uppmärksamhet ägnas åt nykterhetsarbetet. Roten till det onda måste bort. — De unga

måste bibringas kunskap, och lekmanakrafterna måste tillvaratagas bättre än förr.

Sedan fröken Staf sjungit ännu en sång föreställdes pastor Lindahl från Finland för årsmötet. Han framförde en hälsning till S. M. U. från den kristna ungdomen i »de tusen sjöarnas land». Verksamheten där är väl ej så storartad som i Sverige, sade tal., den omfattar blott 54 föreningar med 2,100 medlemmar, men Gud är densamme.

Arshögtiden, som gav ett ljusst och gott minne, avslöts med ett kort föredrag av pastor G. Moberg, Borlänge, om tjänandets betydelse.

Juniorledaremötet.

På tisdagen den 15 hade juniorledarna inom S. M. U. samlats för att överlägga och byta tankar om sitt arbete. Efter bön och hälsningstal av juniorsekreterare A. Wallin valdes till mötets funktionärer: ordf. Wallin, vice ordf. folkskollärare G. Bäckström, sekr. pastor G. S. Lindqvist samt vice sekr. R. Westin.

Till en början fingo de församlade en del upplysningar från det sista verksamhetsåret. Det har visat sig, att motståndet mer och mer börjar försvinna, och intresset för juniorverksamheten är i starkt stigande. En tidning, Junioren, har startats, och den har nu redan 4,500 prenumeranter. At den av föregående årsmöte avgivna resolutionen mot tobaksbruket ha juniorledarna så vitt möjligt sökt ge spridning. Angående det mångomtvistade juniormärket meddelades, att rundfrågor utsänts, men det ringa antalet svar visade, att intresset för frågan är skäligen klen.

Efter sång och gemensam bön framfördes ett tack till missionär Morfeldt för dennes intresse och intresserande arbete inom slöjdverksamheten. Därefter talade sekr. Wallin åter, denna gång om juniorledarens arbetsprogram. Målet är juniorens förande till Kristus. Målet är ett, men medlen äro många. Vid mötena ha vi, sade tal., det bästa greppet på de unga, och därför äro mötena viktiga, men allra viktigast är det, att vi sätta juniorerna i själverksamhet. Vi måste lära dem att studera bibeln men också att föra hyveln. En junior har inte mycken ro i kroppen, han måste ha omväxling. Bibelstudierna måste läggas så, att de unga få en ny gestalt, en ny situation att sysselsätta sig med för var gång. Mer än hittills måste missionsstudier bedrivas. Särskilt den inre missionens historia är ofta ett okänt land för de unga, de ha ingen aning om fädernas strider och svårigheter. Frågomöten böra anordnas och dis-

kussioner över praktiskt kristliga frågor. Vid litteraturmöten kunna de unga föras in i vårt lands goda och kristliga litteratur, de kunna få lära sig att deklamera och att hålla föredrag. Enskilda och offentliga möten böra anordnas, samkväm, arbets- och övningsmöten. Men juniorerna måste också sättas i arbete hemma. De måste lära sig, att det är lika viktigt att vara gudfruktig i hemmet och bland kamraterna som på mötena. De skola lära sig hjälpsamhet mot fattiga och sjuka.

Efter det intressanta, stundtals synnerligen humoristiska föredraget följde en livlig diskussion, som i huvudsak understök föredragshållarens uttalanden, ehuru vissa talare, särskilt pastor Rosén, varnade för »allt för mycken omväxling» och påpekade faran av, att juniorföreningarna göras till nöjesklubbar.

Sedan en sång sjungits, föreställdes Norges representant, missionssekr. O. Larsen, och Danmarks, pastor S. K. Nielsen för juniorledaremötet. Därpå talade pastor Moberg. Vi arbeta, sade tal., först och främst för att föra juniorerna till avgörelse för Gud. Och vi måste låta dem förstå, att detta är vårt mål. En juniorledare har ett oerhört inflytande på sina unga, därför måste han se till, att han icke nedsjunker till någon rolighetsminister. Han skall hålla allvaret och värdigheten vid liv, och vid väckelser måste han vara den förste, som talar vid de unga.

Under den diskussion, som följde efter föredraget, framställdes från ett håll en varning, att juniorledarna må se till, så att icke deras verksamhet från ett religiöst arbete förvandlas till ett blott kulturellt. Från annat håll åter betonades, att man som Paulus måste vara grek bland grekerna, man måste ta hänsyn till dem, man arbetar bland.

Eftermiddagens förhandlingar inleddes med föredrag av fröken Gertrud Ericsson, Järbo, över ämnet: Juniorledarens utbildning. Det första, sade talarinnan, som fordras av en juniorledare, är en kristen personlighet. Men den pedagogiska förmågan, gåvan att handleda och undervisa de unga, får ej heller saknas. Det vore önskvärt, att särskilda utbildningskurser för juniorledare anordnades.

Under diskussionen framhövdes många viktiga synpunkter, bl. a. påpekades lämpligheten av att till juniorledare väljas f. d. juniorer. Även påpekades vikten av att juniorledaren är en praktisk och vakent person, som förstär att sätta sig in i de ungas tankevärld.

Nästa föredrag hölls av folkskollärare E. Mogard, Örebro, över ämnet: Böra läns- eller distriktssammanslutningar av juniorer eller juniorledare bildas?

Från och med 1919 har juniorarbetet

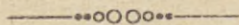
fått en viss centralisation och frågan är nu, om man bör gå än längre och organisera det efter S. M. U:s mönster. Tal. ansåg att förbund mellan juniorledare vore att föredraga framför förbund mellan juniorer, ty dessa ha ej den ekonomiska bärkraft, som fordras för ett sådant företag. Juniorledarna däremot böra samman-sluta sig distriktsvis för anordnande av gemensamma möten och kurser.

De i diskussionen deltagande understödde i allmänhet föredragshållaren. Dessutom betonades, särskilt av sekr. Nyström, att juniorerna ju äro mål för verksamhe-

ten, som går ut på att föra dem till av-görelse, och således kunna de ju själva omöjligt bära ansvaret för arbetet.

På förslag av pastor Moberg beslöt mötet att göra ett uttalande till Ungdomskommittén, att den understödjer dess arbete för centralisering av slöjdkurserna.

Mötet avslöts av juniorsekreterare Wallin, som uttalade ett varmt tack för den mangranna uppslutningen och för de nya tankar och uppslag, som framförts. Till sist sjöngs en sång och folkskoll. Bäckström nedkallade Guds välsignelse över arbetet.

*Vid S. M. U:s tioårs-högtid.**

Låt oss sjunga, låt oss sjunga!

Våren sångarglädje ger.

Låt oss lova himlens Herre,

som sig mäktigt bland oss ter!

Nu med tusen läppars ljud

tack och pris gå upp till Gud.

*Se, Hans nåd har väldig varit
under dessa tio år.*

Väldig är den ungdomsskara,

nu Hans vägar framåt går.

Fader, som all världen styr

giv ock kraft för tid, som gryr.

Ja, Du hjälper. Glatt vi vilja

fram alltjämt i striden gå!

Högt skall Kristus-tecknet höjas,

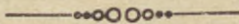
främst skall korset för oss stå!

Starkt då stige sångens ljud:

Giv oss seger, store Gud!

Bernh. Nyrén.

* Sjungen av maskören Excelsior vid S. M. U:s tionde årsmöte.

Inspektionskonferensen i Wuchang 1920.

Länge hade vi väntat på, att vår missionsföreståndare, pastor J. Nyrén, skulle komma och inspektera vårt missionsarbete här i Kina. Det dröjde, men så en dag fingo vi äntligen se honom ibland oss. Glädjen var stor hos oss alla men blandades med fruktan, att missionsföreståndaren ej skulle hinna med allt på grund av den korta tid, som blev en följd av den ofrivilligt förlängda vistelsen i Amerika. Dock Herren hörde våra bönesuckrar och gav det härligaste och bästa väder, så att missionsföreståndaren kunde resa emellan huvud- och bistationer utan något avbrott. Redan i slutet av januari var inspektionsresan fullbordad och inspektionskonferensen kunde sammankallas till i början av februari.

Torsdagen den femte blev det rörligt på missionskolan i Wuchang. Då anlände det ena sällskapet efter det andra från de andra missionsstationerna. Alla kommo vi friska och glada. Av de på stationen boende kamraterna blevo vi så hjärtligt välkomnade och anvisade rum för de kommande dagarna. Det var ju ej så lätt att taga emot ett 30-tal gäster, men genom den ombyggnad av den gamla missionsstationen, som pågått under det senaste året, gick allt bra.

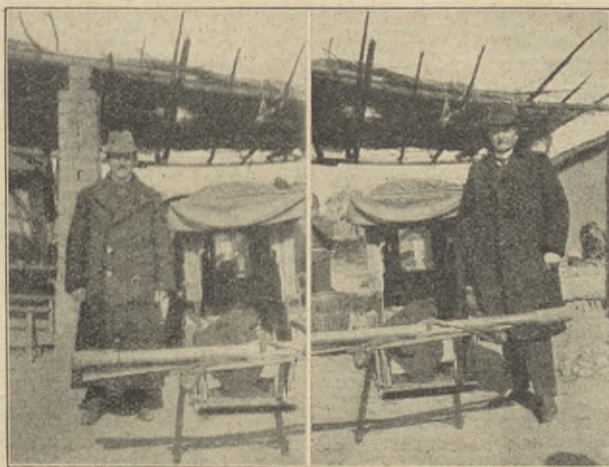
Dagen därpå, som var fredag, samlades vi till konferens. Av kinakonferensens ordförande, missionär F. A. Wennborg, hälsades vi alla välkomna

till denna inspektionskonferens. Han uttryckte ock allas vår glädje över att ha vår vördade missionsföreståndare ibland oss, varpå ordförandeklubban överlämnades åt honom. Efter att ha intagit ordförandeplatsen frambar missionsföreståndaren hälsningar från generalkonferensen, styrelsen, expeditionen och alla missionsvänner. Dessa hälsningar framfördes på ett sådant varmt sätt, att mer än ett öga tårades av fröjd över den varma kärlek, som vi och vårt arbete äro föremål för.

Sedan togo konferensförhandlingarna sin början. I två dagar arbetade vi från tidigt på morgonen till sent på aftonen. Både många och viktiga frågor lågo på bordet och väntade sin lösning. Diskussionen blev stundom livlig, men allt pågick i den största bro-

derlighet i medvetandet, att vi voro samlade inför Herren. Vi tro ock, att allt fick genom Herrens ledning en god lösning. Om nu styrelsen konfirmerar våra beslut, ha vi därigenom upprest en 30-årig milstolpe i vår Kinamissions historia.

På lördagen fick vår konferens en stunds angenämt avbrott, i det att svenske ministern för Kina och Japan, dr D. Bergström, samt svenske vice konsuln i Hankow, köpmannen H. E. Ramsay, avlade ett besök hos oss. De kommo och spisade middag med oss, och så stannade de en stund. Det var särskilt intressant att höra ministerns uppriktiga strävan för, att vi, som leva

Missionsföreståndare J. Nyrén och missionär E. Gillström på resa i Kina.

uti Östern, ej skulle bli styvmoderligt behandlade utan få åtnjuta alla svenska förmåner, som tillkomma oss såsom svenska medborgare. Vår påbörjade svenska realskola på Kikungshan var han särskilt intresserad av och lovade göra allt, för att den skulle få det understöd, som den behövde. Efter att ha åhört nationalsången sjungas återvände våra höga gäster till Hankow. Ministern skulle sedan fortsätta hem till Sverige för en tids besök.

Söndagen var den stora dagen i högtiden. På förmiddagen samlades vi i den stora och rymliga kyrkan och fingo lyssna till evangelium förkunnat av missionsföreståndaren och pastor Shih. Det var ljuva stunder i Guds hus. För oss svenskar var det särskilt skönt att få höra ett fulltonigt evangelium förkunnat på vårt eget tungomål.

Efter gudstjänsten i kyrkan samlades vi till en högtidsstund, vars like aldrig förr förekommit i vår mission här ute på fältet, nämligen missionärsavskiljning. Missionärsveteranernas, makarna Skölds dotter Linnéa invigdes då till det höga kallet att träda i mors och fars fotspår och bli en Herrens tjänarinna i Kina. Det var en stund, då vi alla kände Herrens närvaro. Må Herren välsigna sin unga tjänarinna och giva henne erforderliga krafter både till kropp och själ. Uppdraget är stort och maktpåliggande.

I samband med konferensen för oss missionärer var ock konferens för våra kinesiska medarbetare anordnad. På lördagen hade de nästan mangrant infunnit sig och voro med på söndagens möten. På aftonen delade de upp sig och hade möten i de olika lokalerna. De därpå följande två dagarna samlades vi med dem till konferens. Då fingo vi lyssna till två föredrag varje dag, och så diskuterades insända frågor. Vi firade ock gemensamt H. H. Nattvard.

På tisdagsafton var avskedsmöte an-

ordnat. Varje huvudstation med bistationer hade utnämnt sin representant, som framförde församlingarnas tack och hälsning till missionsföreståndaren samt överlämnade en minnesgåva till honom. Månget varmt tack uttalades för allt, vad missionsföreståndaren givit under vistelsen ibland oss, och många från hjärtat gående hälsningar medsändes från dotterförsamlingen i Kina till moderförsamlingen i Sverige. Skörden är mycken och arbetarna få, gick som en röd tråd genom allas tal.

Då vi spisat kvällsmat, samlades vi missionärer omkring missionsföreståndaren till ett enskilt samkväm, då vi kunde bruka enbart vårt eget tungomål. Det blev ett både välkomst- och avskedsmöte, ty de fem senast nyutsända missionärerna hade just anlänt. Det blev en mycket trevlig aftonstund. Vi fingo då färska hälsningar från älskad fosterjord med nära och kära. Därtill fingo vi giva uttryck åt våra hjärtans tacksamhetskänslor för all glädje och välsignelse, som missionsföreståndaren spritt ibland oss. Dessutom fingo vi genom bönen anbefalla både honom och oss själva samt vårt missionsarbete i den Högstes beskydd och välsignelse. Minuterna flögo så hastigt iväg, och det blev rätt sent, innan vi voro färdiga att bryta upp. Dock blev ingen trött eller sömnig, utan alla kände vi, här är oss gott att vara.

På onsdagen lämnade missionsföreståndaren oss åtföljd av missionär A. P. Tjellström för att resa till Tatungfu i Shansi. Han hade fått kallelse från Helgelseförbundets missionärer att komma dit för att hålla ett par dagars uppbyggelsekonferens. För dem, som städse få vistas ute i hednaland, äro sådana dagar av stort värde. Det blir stunder, då Herrens kämpar få mottaga andlig styrka och vässa sina vapen. Vi känna oss storligen glada över, att missionsföreståndaren fick tid att resa dit, så att vi på detta sätt kunde få dela den andliga välsignelsen

med våra kämpande bröder och syst-rar däruppe i norra Kina. Må Herren välsigna dem alla, och må missions-föreståndaren få nåd att ur Herrens rika förrådshus frambära av de rika hävorna.

Dagen därpå skedde uppbrott. Var och en vände med glädje åter till den åkerteg, som Herren anvisat. 1920 års inspektionskonferens är nu ett minne blott men ett ljuvligt sådant. Herren allena vare tack därför.

Enoch Gillström.

•••••
Twivlare.

*Sälla de, som aldrig snärjas
in i twivlens spindelvävar,
vilka aldrig känna svedan
såsom de, där alltid härjas
av den helvetsplåga, vilken före-
svävar
mänskossjälén här på jorden redan,
då den alltid måste tvivla,
aldrig tro men jämt förtvivila,
med sitt eget tvivel brottas
och av världen blott bespottas.*

*Dessa arma ha ej funnit
tron, som tvivlen övervunnit.*

Ragnar Tomson.

•••••
Ingångna i vilan.

Elvira Wilhelmsson, medlem av Vinöns kr. udfg, hemförlovades den 2 juni å Lidköpings lasarett, 32 år gammal. Hon var en av dessa lyckliga, som aldrig varit ute på syndens väg. Alltid glad, var hon ett sol-sken där hon gick fram samt trogen på sin post.

Vile hon i frid!

I moll brusar orgeltoner-na — en själ har flyttat högre upp för att där fort-sätta det liv, som här tagit sin början. I Mjölby ung-domsförenings led har bli-vit ännu en lucka. En mång-årig och trogen medlem, syster *Emy Nilson*, fick den 28 maj hembudsorder efter att hava genomgått svåra lidanden. Nu ligger för henne lidandets land bakom, och vi önska, att hon må vila i frid i Guds paradiset.

Måndagen den 7 juni hade Västra Ryds missions-, ungdoms- och juniorföreningar samt söndagsskolebarn den smärtsamma plikten att få följa sin avhållne broder och lärare vaktmästaren i Missionshuset, *Carl Johansson*, till hans sista vilorum.

Han har varit söndagsskollärare i 22 år samt ungdoms- och juniorledare i flera år. Saknaden är stor i mångas hjärtan efter den kärleksfulle och fridsamme mannen, som lämnat ett i allo ljust min-ne efter sig.

Vi få mötas där uppe en gång.

Anna Karlsson, medlem av Värmskogs v:a udfg, kalla-des till vila i paradiset bön-ingar den 6 mars 1920, 25 år gammal. Hon var den andra av föreningens med-lemmar, som fått uppbrotts-order. En tärande sjukdom hindrade henne många gång-er att deltaga i den öffent-liga verksamheten, men hennes böneliv var varmt, och hela hennes personlighet bar vittnesbörd om, att hon levde nära sin Frälsare. När hembudet kom, gick hon med jublande fröjd över tidens gräns.

Frid över vår systers minne!

»O, må du min själ bevara under jordens nöd och tvång, och mitt viloläger vara, när jag somnar in en gång!» Så sjöng om Jesusnamnet vid ett sjukbesök en gång med-lemmen i Viareds kristliga ungdomsfören., *Emma Per-son*, som somnade in den 25 maj i förtröstan på det namn, hon under jordelivet litat på. Med från början tillhörde hon i nio år för-eningens styrelse och har också väl fyllt sin plats i sjukbesökskommittén. Hon var alltid redo att bedja vid mötena, och vid festliga tillfällen stod hon troget vid köks-spiseln i missionshuset, där hon även var vaktmästare. Hon har kvarlämnat minnet av en trogen kamrat.

Det hopvecklade Översätt- Elizabeth ning av baneret. Nelton.

(Forts.)

Det syntes mig då, som om Jesus verkligen stod bredvid mig i all sin storhet och härlighet. Hans ögon voro sorgsna, emedan Han såg förhållandena på ett sätt, som jag icke kunde se, och jag hörde Hans egen stämma, ljudande som skön musik, säga: »Lyften upp edra ögon och beskåden fälten, huru de redan vitna till skörd.» Vad skulle jag då känna, om jag försökte att hålla en av Hans tjänare tillbaka från att gå åstad och inbärga skörden åt honom? Och naturligtvis, Daisy, är detta lika visst, som om Han verkligen stode här och sade precis samma ord till oss. Och du vet, Han säger också: »Bedjen för den skull skördens Herre, att Han utsänder arbetare i sin skörd.» Huru skulle vi någonsin kunna hålla Hans bud, om vi hölle en arbetare borta från fältet. O, Daisy, jag är förvissad om, att vi göra mycket orätt, om vi icke äro villiga att säga ja åt Honom. Det avgörande, som vi måste komma till, synes mig mycket allvarligt, ty om vi säga nej, så kan jag icke hjälpa, att jag känner, att Gud kanske tager Ernest ifrån oss på något annat sätt.

Daisy var tyst en stund. Hennes systems ord gjorde ett djupt intryck på henne.

— Jag tror, sade hon slutligen, att Ernest tänker fara ändå. Han önskar endast, att vi skola lämna vårt bifall därtill, och då jag hör dina ord, May, så känner jag, att det skulle vara

mycket orätt av oss att icke vara villiga.

Daisys tårar började flöda. En kamp, som nästan var alltför hård för henne, hade utkämpats i hennes hjärta.

— Gråt icke, älskade Daisy, sade den äldre systemen. Vi äga varandra, och skola förvisso bli lyckliga, om vi göra Guds vilja. Jag är fyra år äldre än du och kan taga vård om dig.

Ett skimmer av ljuv tillit och kärlek lyste in i Daisys ögon, då hon såg upp i Mays ansikte. Ja, de ägde ändå varandra, och huru ofta hade icke deras avlidne fader sagt: »Om I endast kämpen för att göra det rätta, så blir allt väl.»

— Jag tror, det skulle bliva mycket svårt, att säga Ernest vår önskan, men vi skriva till honom, föreslog May, som fruktade, att modet skulle svika henne, om hon muntligen skulle omtala deras beslut.

Daisy antog villigt förslaget, och de kommo överens om att genast gå in och skriva. Det var rörande att se de två systrarna sittande framför skrivbordet i samma rum, där deras fader hade inpräntat lärdomar, som aldrig kunde förglömmas, i deras unga sinnen. Dessa lärdomar försökte de även att efterleva i det praktiska livet. De bleka, allvarliga ansiktena syntes ännu blekare emot deras svarta sorgdräkter, och deras ljusa hår föll tillsammans, då de böjde sina huvuden över det brev, som May skrev. På väggen mitt emot hängde ett porträtt av deras fa-

der, och det tycktes nästan, som om han såg på dem med ett leende, då de skrevo de ord, som uttryckte deras hjärtans hela offer. Brevet lydde:

»Dyraste Ernest!

Daisy och jag äro fullkomligt villiga att låta dig resa till Afrika. Vi säga med glädje ja till Gud.

Dina älskande systrar

May och Daisy.»

Med darrande händer lades brevet på Ernest toalettbord.

Ernest Marlow hade denna dag dubbel orsak till tacksamhet och hopp. Under dagens lopp hade han haft ett samtal med Viola Moore, vilket uppenbarade för honom, att hennes känslor förändrats med avseende på missionen, och att hon fått ett nytt intresse för missionsarbetet. För länge sedan hade han uppgivit hoppet om, att hon någonsin skulle intressera sig för den sak, som han älskade, varför denna uppenbarelse kom till honom som en tillrättavisning för hans kleno. Men han kunde icke annat än taga detta som ett bevis på Guds kärlek till och välbehag över honom, ty Viola var kärare för honom än allt annat nå jorden, och han närde det hoppet i sitt hjärta att en dag få henne till hustru. Hans väg syntes nu mera jämn än någonsin förut.

Så snart hans planer voro uppgjorda, uttalade han de ord, som fullkomligt skulle förändra Viola Moores liv.

— Det är nu alldeles bestämt, sade han till henne en dag, då de båda vandrade tillsammans på en av de många vackra gångstigarna i närheten av Carrisdale, om några månader reser jag till Afrika.

Viola såg knappast upp, ty en sällsam känsla bemäktigade sig henne. Hon kände, att hon gav ett större offer än till och med May och Daisy, men hon hade här ingen talan, vilket de däremot hade. Men hade det legat i hennes makt att kvarhålla Ernest eller bjuda honom fara, så skulle hon

med glädje hjälpt honom att taga vapenrustningen på och bett honom att gå framåt som en god kämpe för att kämpa Herrens strider.

— Det är en sak, jag ville fråga dig, innan jag far, Viola, sade Ernest Marlow, böjande sin resliga gestalt, så att han kunde läsa uttrycket i hennes älskliga ansikte. Skulle du vara villig att uppgiva ditt komfortabla hem vid Earnscliffe och komma och dela svårigheterna och farorna i en missionärs liv? Vill du bli min hustru?

Violas svar behöver icke nedtecknas här. Vare detta nog sagt, att det fyllde Ernests hjärta med glädje och lycka och var en jordisk belöning för hans fasta föresats att gå den rätta vägen.

Kap. 7.

Mästarens andra kallelse.

»Människan spår men Gud rår.» Huru ofta besannas icke dessa ord! I livets växlingar finner man många exempel på denna sanning. Vi uppgöra våra planer, och då dessa oinbetgöras, känna vi oss förvånade, därför att vi glömma den gudomliga kraften, som är nödvändig för deras förverkligande.

Sir Raymond var mycket upptagen med planerna för sin sons framtid — en sådan lysande och framgångsrik framtid, som han alltid föreställt sig. Han utvidgade och förbättrade sin egendom, och placerade penningar i aktiebolag, allt detta i avsikt att föröka sin förmögenhet. Men han lät även utbilda män, vars intressen skulle bli till framtida nytta för sin son, och gav Godfrey alla timliga fördelar, som kunde köpas för penningar. Under allt detta kände han sig likväl icke lycklig, emedan samvetets röst icke alltid låter sig nedtystas.

(Forts.)

Dagligt bibelstudium.

- Sönd. d. 11 juli. Luk. 18:16. *Jesus — lärjungarna — barnen.* Det är sorglig verklighet, att Jesu lärjungar sökte hindra barnen att komma till Jesus. Mången har bland sina barndomsminnen tyvärr sådana, som minna om personer, vilkas handlingar stå som hinder för tron på Kristus. Hurudan är vår umgängelse med de små?
- Månd. d. 12 juli. 1 Kor. 12:4, 5. *Gåvor och ämbeten.* Gud har givit åt varje ämbete sin gåva. Det är därför av stor vikt, att varje gåva kommer till sin rätta plats. En fråga till självprövning: I vilket förhållande står din gåva till din särskilda kallelse i församlingen?
- Tisd. d. 13 juli. 2 Kor. 6:17. *En blick i andarnas värld.* Vi omgivas av andemakter såväl onda som goda och påverkas av dessa. Vad säger Paulus härom?
- Onsd. d. 14 juli. Mark. 9:26. *Andarnas kamp.* Andevärldens tyranner släppa ej sina offer godvilligt. Ingen andlig frigörelse utan lidande och offer. Vad säger dig din egen erfarenhet om detta?
- Torsd. d. 15 juli. Joh. 7:46. *Underbara Jesu ord.* Ehuru Jesus ej hade genomgått någon profetskola, kunde dock ingen tala som han. Vad är det, som framför allt annat bör känneteckna en sant evangelisk predikan?
- Fred. d. 16 juli. Joh. 6:1—15. *Trons prövning.* Jesus känner väg och medel. I vilket förhållande bör den kristliga omtanken och sann gudsförtröstan stå till varandra?
- Lörd. d. 17 juli. Matt. 21:1—9. *En konungs hyllning.* Vilken allt bestämmande tanke uppbar skarans kungahyllning? Det var den föraktade »timmermannen» från Nazaret de så hyljade. »Hosianna» utbyttes om några dagar mot ropet »korsfäst».
- Sönd. d. 18 juli. Matt. 21:12, 13. *Mammon i Herrens tempel.* Jesus var ingen lycksökare. Han köpte ej folkgunst på bekostnad av sanningen. Läs 1 Kor. 3:16, 17 och gör jämförelse med vår tid.
- Månd. d. 19 juli. Matt. 21:15, 16. *Barnen i Herrens tempel.* Deras ord var ett heligt vittnesbörd. När de äldre tystna, då sjunga de små. Vilken plats i den kristna församlingen bör givas åt barnen?
- Tisd. d. 20 juli. Luk. 22:7—13. *Den kristliga lydnadens karaktär.* Vilka äro dess kännetecken?
- Onsd. d. 21 juli. Luk. 22:14—20. *Paskalammets — nattvarden.* En kristens liv är en längtan efter fullkomlig gemenskap med Kristus, en fullkomlig helighet. För vilka är nattvarden instiftad?
- Torsd. d. 22 juli. Luk. 23:33. *Korset.* Detta är ett offeraltare, löftenas uppfyllelse och det centrala i försoningens hemlighet. Vilken plats har korset i den kristliga predikan i vår tid?
- Fred. d. 23 juli. Luk. 23:50—54. *Jesu begravning.* Märk Jesu fattigdom. Vilken betydelse för oss har Jesu begravning? Vilket föredöme är Josef för en kristen?
- Lörd. d. 24 juli. Luk. 24:1—12. *Kristi uppståndelse.* Kvinnorna säga oss, att det stundom kan göras mera för en död än för en levande. Vad innebar enligt apostlarnas lära Jesu uppståndelse? För vilka personer uppenbarade sig Jesus först?

S. M. F.

Missionssinne.

Gamle Ola hade farit omkring i bygd och fått jordbrukarna att löva ett missions-lamm vardera till hösten. Så träffade han handelsman, som sade: »Det här är en evinnerlig skam! Svarta hedningar kunna ni hjälpa, men se till, att hjälpa de där stackarna i Backen till att få en ko, det kunna ni inte.» På kvällen gick handelsman till Backen med tio kr., som skulle vara till en ko. »Det behövs inte nu», sade Kari, »jag har fått en ko.» »Varifrån har du fått den?» frågade handelsman. »Gamle Ola var här med henne i går kväll, och i natt har hon kalvat, så nu är allt bra.» Handelsman stack penningarna i fickan och gick skamsen hem.

Jag vill säga det allt åt honom.

Lugnt, uttrycksfullt.

MARTIN RYLANDER

p

V. 1. Jag vill sä-ga det allt åt ho-nom, Vad som trye-ker och ängs-lar mig, Han, som

bar mi-na syn-ders bör - - - da, När han tram-pa-de kor-sets stig. Mot hans

cresc.

bröst vill jag lu - ta mitt hu-vud, Vid hans fot vill jag fäl - la min tår. Och

mf *dim.* *p*

la - des min väg av tör - - - nen, Jag val-de än - då hans spår.

V. 2. Jag vill säga det allt åt honom,
Varje tanke, som snärjt min själ.
Ingen så kan förstå min längtan,
Ingen veta som han mitt väl.
I hans famn vill jag söka mig vila
Som ett lamm i den älskades hjord,
Och höljdes min väg av töcken,
Jag trodde ändå hans ord.

V. 3. Jag vill säga det allt åt honom,
När mig färden blir tung och lång.
Ingen annan som han har provat
Under vandringen tidens tvång.
I hans händer mitt liv vill jag lägga,
Fast hans ledning jag ej kan förstå.
Och ginge min väg till döden,
Jag bleve väl hans ändå.

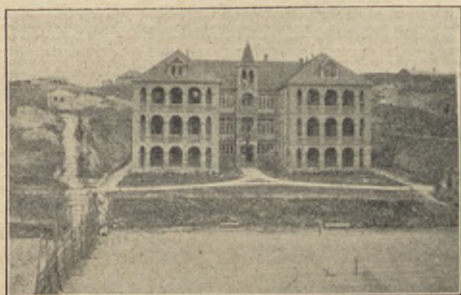
Adolf Thomander.

Svenska skolan i Kina.

För Ungdomsvännan av J. Sommarström.

Alldeles säkert vänder jag mig till rätt håll, när jag nu ämnar taga Ungdomsvännans läsare med mig och föra dem till ett ganska högt berg, som heter Kikungshan, beläget precis på gränsen mellan provinserna Hupeh och Honan i det stora kinesiska riket. Jag kan inte tro annat, än att S. M. U.-arna gärna vilja ta sig så mycket tid, som att, om de icke gjort det förr, nu finna ut, varför svensk, kristen ungdom bör ha en smula kännedom om detta berg.

Hade det varit för bara ett par år sedan, skulle jag inte talat på detta

Amerikanska skolan på Kikungshan.

sätt. Då ägde inte Kikungshan det värde för oss som nu. Det var nätt och jämt, att vi alls visste om det så långt tillbaka. På sin höjd det, att det var ett sommarberg av samma slag som Kuling, fast mindre betydande och mindre bekant. Så kommer i fjol (1918) helt plötsligt underrättelsen, att representanter för Svenska Missionsförbundet och Svenska Missionen i Kina där inköpt en stor och präktig egendom, som omedelbart skulle tagas i bruk för en svensk skola. Så skedde ock. Den sedan ett tiotal år existerande skolan för Missionsförbundets barn i Ichang fick bekväma sig att flytta sina bopålar och med den lärarinnan, fru Björkdahl. Svenska Missionen, som dock vid denna tid hade en vida

enklare apparat, måste göra samlunda. Från deras håll kom också en lärarinna, fröken Jonson. Och när så den gemensamma skolan började sitt första läsår, hade den tio elever och tvenne lärarinnor. Senare på året hade elevantalet stigit till tolv. Följa vi sedan skolan över till dess andra och nu pågående läsår, måste vi få det intrycket, att denna skola måste ha framtiden för sig, om vi nämligen skola döma efter dess tillväxt. Eleverna ha ökat till 27 och de ordinarie lärarna till fyra. Ännu tvenne missionssällskap, Helgelseförbundet och Allians-

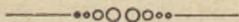
Svenska skolans Riddarpojkar hösten 1919.

missionen, ha förenat sig i företaget, och genom dem har skolan fått en lärarinna till, fröken Carleson. Jag bör väl påpeka, att det skett den förändring i fråga om lärarna, att fru Björkdahl från och med detta läsår ersatts av mig och min hustru — detta tills anorlunda ordnas. Vi gå härute och önska innerligt, att vår så förhoppningsfulla skola med det snaraste skall få ett par tre duktiga, välkvalificerade lärare. Dessa behöva ju inte oroa sig för det svåra kinesiska språket, annars en besvärlig stötesten, som skrämmande inverkar på många. När de komma, lösgöras vi för direkt arbete bland kineserna, vartill vi avskilts.

Det skulle bli en alltför stor lucka i denna korta skildring av Svenska

skolan, om det inte sades något om platsen, där den finns, ävensom om skolhemmets administration. Som förut nämnts, ligger Kikungshan mitt på tvenne provinser gräns, och beträffande vår skola råder det egendomliga förhållandet, att en del av dess område befinner sig inom Hupeh och en annan del inom Honan. Ganska rättvist fördelat, med tanke på att Missionsförbundet bedriver sin mission i den förra provinsen, Svenska Missionen i den senare. Skolan kunde i det fallet ej ha fått ett lämpligare läge. Lätt är det ock att från alla håll komma till platsen, tack vare den järnväg, som stryker förbi nere vid bergets fot och som går högt upp till norra Kina såväl som till Hankow, mellersta Kinas största, halvt utländska handels-

stad och blott 5 timmar härifrån. Kikungshan är i sanning guld värt! Vaccert är det även med utsikt över ändlösa blånande höjder. Det är med sin friska luft och sitt goda klimat en stor Guds gåva till Sveriges barn i Kina. Här lida de sannerligen ingen nöd. En sant kristlig anda härskar, och en utmärkt tillsyn och vård kommer dem till del. Skolhemmets föreståndare och föreståndarinna är den i vida kretsar väl kände missionär Aug. Berg och hans fru. Och som den sistnämndas medhjälparinna har under större delen av hösten tjänstgjort fru Edith Gideon. Ett tiotal kinesiska tjänare ha dessutom varit anställda vid hemmet. För denna gång skall jag här sätta punkt. Gud vare med oss alla, i Sverige såväl som i Kina!

Från arbetsfältet.

Söndagen den 6 juni hade *Ungdomsföreningen »Senapskornet»* i Nordingrå en sannskyldig högtidsdag. Traktens närliggande ungdomsföreningar av S. M. U. hade inbjudits till stort gemensamt ungdomsmöte. En rätt ansenlig skara troende unga män och kvinnor hade också välvilligt hört sammat inbjudningen och kommo dels gående, dels cyklande för att med liksinnade ungdomar dela andliga välsignelser den härliga junidagen.

Mötet, som började kl. 11 f. m. inleddes med gemensam sång och bön, varefter predikanten på platsen, Joh. Öhrling, med ledning av ps. 110:3 höll ett varmt och manande ungdomsföredrag. Sedan 401 i vår församlings sångbok sjungits, vidtogs samtal över frågan: Vilka fordringar kunna med skäl ställas på vår tids troende ungdom? Många och stora voro de fordringar, som i vår tid ställdes på den troende ungdomen. Vad som för det första fordrades av vår tids troende ungdom vore ett helt utgivande för Kristus. Vidare krävdes i vår tid av den troende ungdomen att med vår tids stora möjligheter odla sina gåvor för att på bästa sätt tjäna Herren.

Kunskap vore makt och den troende ungdomen kunde och finge icke blunda för denna i vår tid så betydelsefulla sak. Följde så middagsrast med gemensam middag

i missionshuset, varefter mötet fortsatte med bibelsamtal över Uppenb. 2:4 med inledningsföredrag av ungdomsmissionär Axel Sjöström. Den kristna församlingens i Efesus första kärlek var Kristus. Denna kärlek hade de nu övergivit. Församlingen hade »fallit» trots alla yttre verk och gärningar. Manne icke församlingen själv hade hoppats, att allt vore väl? Är det möjligt hava förlorat det andliga livet utan att själv ana det? Vilka äro de mest säkra bevisen för, att en kristen står i ett rätt förhållande till sin Frälsare? Se där, några av de tankar omkring vilka bibelsamtalen rörde sig! En mäktigt rannsakande ande var förnimbar. Och i många unga hjärtan fattades helt visst nya och heliga beslut att icke övergiva utan infäll änden bevara sin första kärlek samt att i alla stycken fullborda *loppet* och vinna Livets krona.

Edens kr. udq S:t Mellösa, firade den 29 och 30 maj sitt 25-årsjubileum i samband med församlingens 40-års- och söndagsskolans 30-årsfest.

Ungdomsföreningen bildades påskafton 1895 av 54 medlemmar, och utgör antalet nu 117. Föreningen, som verkar för såväl yttre som inre mission, har under de gångna åren utgivit 8,625 kr. Ordförande hava varit pastorerna G. A. Jakobson från

Tystberga, A. Svanqvist, A. Brandt från Skåne, G. Lindström från Tegelsmora och E. Lundgren, som är föreningens nuvarande ordf. Av dessa har broder Svanqvist avlidit. De övriga deltog i jubiléet. Dessutom voro närvarande distriktsföreståndaren E. Nillson, Örebro, pastorerna E. Granath, Falun, G. Arén från Amål och L. F. Lundberg från Dalsland. Över mötena, de enskilda och de offentliga, vilade en mycket god stämning, och de samlade predikanterna framburo med värme och kraft ordets sanningar. Sång och musik förhöjde stämningen och festen efterlämnar ett gott intryck hos dem, som voro närvarande.

Östergötlands läns kristl. ungdomsförbund höll den 5 och 6 juni årskonferens i Linköping under stor tillslutning av deltagare. På lördagen hölls årsmöte. Förbundet omfattar nu 55 ungdomsföreningar med ett sammanlagt medlemsantal av över 2,600. Inkomster och utgifter ha under året uppgått till kr. 4,893:23. Beslut fattades att avskilja söndagen den 17 sept. i år till bön- och offerdag för förbundets verksamhet.

Förbundets resepredikanter äro past. Hans Dahllöf och Emil Andersson. Ördförande är distriktsförest. J. E. Jansson.

Nästa årskonferens kommer att förläggas till Norrköping, och konferenserna skola om möjligt ärligen hållas sista söndagen i maj. Förslag om ungdoms- och bibelstudiekurser samt friluftsmöten hänskötes till styrelsen.

På lördagsaftonen hölls samkväm och på söndagen fortsatte konferensen med föredrag på för- och eftermiddagen. Såsom talare medverkade förbundets resepredikanter samt pastor O. Nyrén och rektor G. Mosesson. Missionshuset var festligt smyckat, och mötena voro mycket talrikt besökta. Guds ords sanning framställdes manande och i till hjärtat gående form.

En stämmingsfull avslutning erhöi konferensen genom den konsert det nybildade Östergötl. kristl. sängarförbund gav i S:t Larskyrkan, som välvilligt upplåtits. Kören var sammansatt av 100-tal röster och stod under ledning av lärare Wärnström från Norrköping. Såsom solist medverkade hr Harry Sagner. Rektor Mosesson talade under en kort paus över Jesu ord: »När I bedjen sägen: Fader vår.» Det vackra templet var fullsatt av åhörare, och konserten bildade tillsammans med konferensen i övrigt ett ljust minne för deltagarna att föra med, då de reste till sina respektive hemorter i länets skilda delar.

Trälleborgs kr. udfg hade sönd. d. 13 juni anordnat ett större ungdomsmöte i

Liljebergs park, vid vilket rektor G. Mosesson tjänade som huvudtalare. Ett härligt väder rådde, och mycket folk hade samlats. Skånes kristl. sängarförbund, som medverkade vid mötet, gav på e. m. kl. 4 konsert i stadens kyrka, därvid även rektor Mosesson höll en kort predikan. Kyrkan, som har 800 sittplatser, var fylld till sista plats. Konserten har fått de bästa omnämmanden i ortspressen, och det är en allmän önskan att åter få höra sängarförbundet.

Arkösunds kr. udfg firade sin elfte årsfest söndagen den 30 maj. Gynnad av härligt väder, samlades en stor skara, som stilla lyssnade till Herrens ord. Som talare under mötet tjänade missionär John Björk med fru samt kantor G. Vesterberg med fru och predikant E. Andersson. Mötet präglades av helig frid. Mycken sång och musik utfördes. Herren har under det gångna året förökad sin unga skara. Medlemsantalet var vid årsskiftet 31. Föreningen underhåller söndagsskolverksamheten och arbetar i övrigt i gott samförstånd med församlingen på platsen. Må Gud välsigna oss i fortsättningen. Föreningen vill härmed sända en varm frids-hälsning till alla Ungdomsvännens läsare.

Helgeboda—Hovilsruds kr. udfg hade varfest anordnad i Helgeboda missionshus annandag pingst. Här talade kontraktsprost E. A. Berglundh, evangelist Alrik Palmgren samt hrr Daniel Persson och N. O. Berg. God sång och musik förekom. — Festen var besökt av en stor människoskara.

Långvattnets kr. udfg »Fjällrosen» firade sitt första årsmöte Palmsöndagen den 28 mars. Mötet öppnades av ordföranden, evangelisten A. Lindberg, med läsandet av Ps. 8:4—5. Föreningens inkomster under det gångna året voro 1,743:74 kr. och utgifterna voro 474:58 kr. Föreningens medlemsantal voro 49. Ars- och revisionsberättelserna föredrogos och beviljades styrelsen full och tacksam ansvarsfrihet för det gångna årets förvaltning. Föreningen bedriver söndagsskolverksamhet och underhåller delvis en gosse i Kongo. Föreningen saknar missionshus och är i stort behov av en samlingslokal, varför den har fattat beslut att bygga. Mötet var väl besökt och strängmusikkören höjde mötets stämning med sina sånger. Efter vidare tal avslöts mötet med gemensamt bönemöte. Fridshälsningar till alla vänner inom S. M. U.!